

Under 2017 undersöker UNGA Musik i Syd hur vi från regionalt håll skulle kunna stötta unga musiker i södra Sverige. I maj var Hannah Harvigsson, alias Hanutten, aktuell med två konserter på Palladium Malmö och Kulturkvarteret Kristianstad. Som 11-åring spelade hon in sin första låt. Idag är hon 22 år och har släppt sin första skiva. Hur såg den vägen ut? Hur gick hon från ung musikutövare till där hon står nu?

TEXT MARIKA YAMOUN FOTO FRKN FALKMAN

STÄRK- SKÖR UNG MUSIKER PÅ VÄG

– Som ung musiker blir man ständigt ifrågasatt. Alla runt omkring en har åsikter. Trots att det här är vad jag är bra på och vill göra, väljer man ofta att inte ta mig på allvar. Självtog jag mig på allvar från första början, men det tog lång tid innan andra började göra det. Vem om inte jag vet bäst hur mitt skapande ska se ut och vara? Jag älskar att samarbeta med andra men vill ha kontroll. Man ska äga sitt skapande och vad man gör – det är jätteviktigt.

Storebrors uppmuntran

Hanutten växte upp i ”ett litet ghetto”, som hon själv kallar det, ett av Malmös miljonprogramsområden. Där skulle hon först

bli fotbollsproffs, men den 11 år äldre brorsans hemmastudio, där det spelades in hiphop, lockade också.

– Jag stod med örat mot dörren och önskade att jag fick vara med. Efter mycket tjat hjälpte han mig att producera en egen låt. Jag såg upp till honom när jag var mindre och inspirerades av låtarna han skrev.

Musiksal blev tillflyktsort

När hon började högstadiet fick hon en gitarr av sin bror. Den lärde hon sig att spela på själv och hiphopen slog över i popmusik.

– Klassen jag gick i var stökig, men på skolan fanns en jättefin musiksal och två uppmuntrande

musiklärare. På rasten tyckte jag om att sitta i musiksalen.

Gå sin egen väg

Fotbollsintresset löpte länge parallellt, men efterhand tog musiken över. När det var dags att välja gymnasium var musikgymnasiet Rytmus ett glasklart val.

– Det var fantastiskt att få komma till en miljö där alla ville samma sak. Sedan var det precis som om åren på den stökiga skolan, och mobbningen jag länge varit med om, kom ikapp. Det hände mycket inuti mig. Jag blev trött och hade ingen kraft för skolan längre.

I trean tog det stopp. En dag i början av höstterminen gick hon in till rektorn och sa ”Nu hoppar jag av. Jag orkar inte.”

– Alla sa ”Vad håller du på med?” eller ”Du kommer aldrig att bli något.” Men jag insisterade. Jag visste att jag behövde göra det på mitt sätt. Skolans ramar har alltid varit ett problem för mig. Jag har alltid känt att jag kan så mycket mer, men aldrig kunnat visa det i den formen. Jag kvävs.

Hon gjorde om sina föräldrars altan till ateljé, målade så mycket att hon till sist inte visste var hon skulle göra av alla tavlor.

– Det var ett kreativt kaos, låtar och konst, huller om buller, där jag äntligen fick vara i den form jag ville vara.

Familjen

Kaoset väckte blandade reaktioner hos föräldrarna.

– Mamma har alltid varit stöttande, även om hon inte alltid hållit med om mina beslut så kunde hon ändå säga ”Okej, om du tror det är rätt, så gå på det”.

Hennes pappa drevs mer av oro och skepsis.

– Det kunde bli väldigt fel när han sa saker. Han fick det ofta att låta som om jag var överkänslig, men varför inte vända på det? ”Har du någonsin funderat på om det är du som är underkänslig?” sa jag.

Någonstans där växte fröet om att via sitt musikskapande kunna förändra vuxnas inställning till psykisk ohälsa. Vuxna som hellre hyschar ner det som är (för) mycket, inte lyssnar, vägrar ge plats för känslor och unga människor.

– Det är inte alltid lätt att säga orden på rätt sätt. Kanske är det där många vuxna fastnar? De ska alltid försöka lösa problemen, men det handlar aldrig om lösningar. Det handlar om att göra nånting i stunden, vad som helst.

Lyft via Musik Direkt

Första gången Hanutten var med i Musik Direkt var 2013, då med en trio som kom till Riksfinalen i Västerås. Två år senare anmälde hon sig som soloartist och gick till finalen i Kristianstad.

– Det var ett tufft år och jag mådde inte bra när jag skulle upp på scen. Antagligen var det vad som gjorde framförandena så starka också. Jag minns när jag spelade på Kulturkvarteret. Då var det så tyst i salongen att man kunde höra en knappnål falla. Det var mäktigt.

Hanutten fick pris och tävlingen blev en kick som stärkte henne. I juryn satt två etablerade musiker som blev viktiga för hennes fortsatta musikerbana: violinisten Carolina Karpinska och kompositören och sångerskan Cecilia Nordlund.

– Efteråt sa Caroline att mitt uppträdande rört henne till tårar. Då tog jag mod till mig och frågade om hon ville spela på min skiva – och hon sa ja. Sen kom Cecilia fram till mig och sa ”Du får aldrig sluta skriva och du måste ju bli ledare för Popkollo”. Hon blev något av en *music mama* för mig.

Hanutten blev handledare för Popkolloklubben på Malmö Live och fick samma år praktikplats på Moomsteatern. Det i sin tur ledde till en anställning som kompositör och musiker i Resan till Melonia.

”

Jag minns när jag spelade på Kulturkvarteret. Då var det så tyst i salongen att man kunde höra en knappnål falla. Det var mäktigt.

”

Stå på egna ben med andra

Efter vårens framgångar började hon planera sitt projekt ”Säg vad som känns”: ett crowdfunding-projekt som bl. a resulterade i hennes första album och en föreställning om känslor. På 60 dagar behövde hon få ihop 40 000 kr.

– Först fick jag ingen respons, men gav mig inte, låg på alla stora aktörer och tryckte upp det i fejsjet på dem.

Att planera, arrangera och fixa själv, projektleda började hon med redan på gymnasiet.

– Det är do-it-yourself-andan som gäller, att skapa sitt eget varumärke: var syns jag, vad gör jag och hur gör jag? Jag har alltid varit medveten om det och behöver inte tillägga något egentligen, bara vara mig själv. Och så är jag ihärdig, hör av mig till folk och tar plats.

Till slut nappade radion och SVT gjorde ett reportage. Då lossnade det och folk från hela Sverige bidrog. I december hade hon kommit över insamlingsmålet.

– Jag tänkte ”Shit, nu ska jag spela in en skiva”.